

SLÄKT-FÖRENING-S-NYTT

ESKEKÄRR-TOMASBOLSSLÄKTENS PÅ DAL SLÄKTFÖRENING

Grundad 1948

Meddelande nr 45

Januari 2025

Ansvarig utgivare och redaktör: Per Erik Kvarnström
www.et-slaktforening.se

De flesta av oss 49 som deltog i mellanårsmötet

Vi fick besök från USA. Ättlingar till Sven Magnus Andreasson (Nerstugan) som utvandrade våren 1870. (Fotot taget vid Uppstugan) Kristina Strutz berättar om mötet längre fram

Arbete med nya hemsidan, torpvandringar, ett mellanårsmöte med stort deltagande och en hel del samtal och förberedande planering för 2025 års treårsmöte är en del av vad som hänt i föreningens avdelning "Gränsbygd" under 2024. Enligt Karin Strutz kommer föreningens skrifter att läggas ut på hemsidan inom kort. De kommer att ligga på en plats som kräver medlemskap och inloggning. Om ni får problem med inloggningen kontakta Karin.

Föreningen har under året fått 2 nya medlemmar. Vi hälsar Samuel Leandersson och Ann Chaterin Lund välkomna. Föreningen har därigenom drygt hundratjugo medlemmar.

Vår kassa är förhållandevis välfylld vilket innebär ca. 42 000.

Inför sommarens årsmöte finns följande att meddela: Valberedningen efterlyser förslag till styrelsemedlemmar. I vanlig ordning ställer samtliga sina platser till förfogande och Kristina Strutz, Arild Engebretsen och Lars Tång kan tänka sig att kvarstå. Lisa Ohlsson vill ej bli återvald och därigenom måste vi få in nya namn. Gärna och helst från "Vänerbygd". Karin som har varit ekonomiansvarig, men utanför styrelsen, under innevarande treårsperiod har deklarerat att hon kan tänka sig att ingå i styrelsen som kassör.

Mötet kommer att hållas någon av de två första helgerna i Augusti. Vi har tänkt oss ett möte som till stor del hålls i Norge med tonvikt vid Enningdal med förhandlingar och lunch i Prestebakke. Inbjudan med program kommer under våren.

Gunnel Bergman har meddelat att hon och Mats har lämnat in ytterligare släktdokument till Föreningsarkivet i Åmål och vill i samband med det påminna medlemmarna om möjligheten att ta del av släktföreningens material i arkivet.

Innehållet i årets nummer:

Kristina Strutz skriver om träffen med våra amerikanska vänner och C-G Strutz har översatt en berättelse som Karl J. Svensson skrev 1936. Vidare deltar i årets nummer Anders Klevmarken, Ingegerd Strutz, Lars-Anders Hermansson och redaktionen.

Stort tack till Magdalena Magnusson och Annette Tång med flera för bilder från vår träff i Klevmarken i somras.

Amerikabesök sommaren 2024

Av Kristina Strutz

Den 8 augusti 2024 hade vi det stora nöjet att träffa de amerikanska, Klevmarksättade systrarna Ann Sheerer, Marcia Petersen och Karen Petersen tillsammans med Marcias dotter Katie Lorah och Anns man Gary Sheerer. Ann och Gary bor utanför Los Angeles och Marcia, Karen och Katie bor i Seattle.

De befann sig på en Sverigeturné för att fira Marcias 70-årsdag och i den ingick ett stopp i Ed och Klevmarken för att besöka platsen deras anfader Sven Magnus Andreasson härstammade från. Men att våra vägar skulle korsas var ingen självklarhet, då ingen av oss kände till varandra, utan snarare en lycklig ödets nyck.

Några dagar tidigare möter Karin Strutz en bil på Klevmarksvägen på sin väg från Lia ner till Ed. Den mötande bilen saktar in och stannar så Karin får göra detsamma. I bilen sitter Dalslandsguiden Jeanette Chalto som frågar om detta är vägen till Klevmarken. När hon får reda på att hon är på rätt väg frågar hon om Karin möjligtvis känner till om det finns några ättlingar till Halvard Bryngelsson i Klevmarken som skulle kunna tänka sig att träffa det amerikanska sällskapet som hon ska guida i trakten om några dagar. Och visst känner Karin till några släktingar.

Så slumpade det sig alltså när vi fick träffa våra amerikanska släktingar. Vi som hade nöjet

att delta var: Ingegerd Strutz, Carl-Göran och Karin Strutz, Per-Erik Kvarnström, Johan och Anna-Karin Strutz och Kristina Strutz.

Vi mötte upp våra amerikanska släktingar i Uppstugan i Klevmarken under regntunga skyar, som dock hade vänligheten att inte blöta ner våra gäster. De hade tidigare varit på kyrkogården i Ed och besökt Halvar Bryngelssons grav. Vi började utomhus och visade hur gårdarna Uppstugan och Nedstugan tidigare hängt ihop och utgjort gården Klevmarken. Därefter blev det en liten rundtur inne i Uppstugan som är under renovering av de nuvarande ägarna Helena Strutz Rahimian och Kristina Strutz. Här utbyttes diverse släkthistorier från både svenskt och amerikanskt håll. Vi fick även ett kuvert med dokument rörande deras släktgren.

Hur vi är släkt kan ni läsa i den av min bror Carl-Göran översatta artikeln som Karl J. Swenson skrev någon gång på 1930-talet

Träffen avslutades på Lia (Liden), hos Carl-Göran och Karin, där det bjöds på lunch och fika och vi fick möjlighet att prata och lära känna våra "nya" släktingar lite mer. Vi blev bland annat mycket imponerade när vi fick reda på att både Ann och Gary var olympiska bronsmedaljörer. Ann i simhopp 1968 och Gary i vattenpolo 1972. Många trevliga historier senare var det dags att ta adjö av våra långväga släktingar. De liksom vi var mycket tacksamma att ödet såg till att vi fick denna chans att träffas.

*Kristina nämner ovan att vi
fick ett kuvert av våra amerikanska gäster
Carl-Göran tog sig för att översätta en del av det.*

Ur kuvertet från Amerika inledning och översättning Carl-Göran Strutz

Ett kuvert, innehållande ett antal kopior av dokument och brev som avhandlar historien om den del av Klevmarkssläkten som utvandrade till Amerika under 1800-talets andra halva,

överlämnades till oss svenska ättlingar vid de amerikanska släktingarnas besök i somras.

Bland de bifogade skrifterna finns en längre utläggning om Halvard Bryngelsson liv och äventyr, skriven i akt och mening att informera de (då) levande ättlingarna i Amerika.

Berättelsen är daterad 1936, och författad av Karl J. Swenson, Portland, Oregon.

Denne Karl var läkare/kirurg och hade ett uttalat intresse för släkthistoria, och efter stor möda fick han ihop ett släktträd som, så vitt jag kan bedöma, är korrekt.

Många i vår släkt är ju påfallande kunniga och begåvade när det gäller genealogi och släktförhållanden, jag tillhör tyvärr inte denna skara...

Nämnde Karl J. Swensons "stamtavla" har jag i alla fall lyckats utröna, utifrån hans egenhändigt framställda släktträd:

Hans farfar var Sven Magnus Andreasson (1812-1897), han var son till Andreas Svensson (f 1772), som i sin tur var son till Maria Engelbrechtsdotter (f 1748), hon var dotter till Engelbrecht Halfvardsson som var son till Halfvard Bryngelsson. Det var Sven Magnus som utvandrade till Amerika, och, som ni kan läsa längre fram, fick med sig gåvobrevet från Carl XII.

Karl J Swenson författade en längre berättelse om Halfvard B:s öden och den tänker jag återge här. Den är en lång (5 tätskrivna sidor) epistel, noggrant nedskriven på skrivmaskin för 88 år sedan, ofta i ett undervisande tonfall. Jag har översatt så ordagrant jag kan, inklusive det bitvis högravande språket, och av respekt för författaren har jag vare sig tagit bort eller lagt till – medveten om att det bitvis finns avsnitt vars historiska sanningshalt sannolikt är tveksam. Ni får döma själva!

Jag har även tagit med Karl J. Swensons ingress (skriven i jag- form) som ger en insikt i hur stolt han är över sina svenska rötter. Tyvärr fick han aldrig tillfälle att besöka Sverige och med egna ögon se Klevmarken.

Så här skriver Karl J. Swenson år 1936:

” ” Mitt intresse för vår familjs tidigare historia är inte ett resultat av en plötslig inspiration eller impuls. Det har funnits där latent, med tillfälliga tider av uppvaknande då jag, som yngling, lyssnade till min fars och farföräldrars berättelser om gångna tiders händelser i Klevmarken, deras gamla hembygd. Två karaktärer återkom ständigt i berättelserna, nämligen Sveriges kung Carl XII och bonden Halfvard Bryngelsson i Klevmarken. Med ursäkt för en nedärvd stolthet inom släkten framstår den senare av dessa som den store mannen. Det fanns också i dessa historier ett speciellt kungligt gåvobrev som beskriver hur Klevmarken kom att bli inom släktens ägo genom kungligt beslut 1716. Dessa berättelser är dock inte legender utan i stället grundade på rena fakta i den svenska historien. Det kungliga gåvobrevet är inte längre en ifrågasatt myt – efter nästan ett halvt århundrades vila i Augusta College Museum är det nu åter i familjens händer.

När kung Carl XII, år 1715, återvänt till Sverige från sitt härtåg i Turkiet och redan börjat planera ett erövrande av Norge, blev han via en av sina stabsofficerer, general Dahlfelt, bekant med Halfvard Bryngelsson i Klevmarken. Denne blev kungens kunskapare, guide, sändebud och spion under kriget mot Norge. Det är hans eskapader, och senare belöning, som är temat i den historia som här ska återges.

Under vintern 1715-1716, hade kungen, förlagd i Kristiania med sina trupper och oroad över stödet från rikets ständer i Stockholm, beslutat skicka sändebud för att försäkra sig om att han kunde förlita sig på stöd från Stockholm. Fem budbärare skickas iväg, var och en med samma meddelande. Halfvard var en av dessa, och den ende som återvände med ett svar. De övriga blev tillfångatagna av fienden.

Vid ankomsten till Stockholm fick Halfvard lämna brevet till rikets styrande och sedan vänta på deras svar. Han gjorde anteckningar i en liten bok som han hade med sig i detta

syfte; datum och tid för överlämnandet liksom för svaret. Han gav sig omedelbart hemåt till fots. När han kom till Karlstad gick han till högsta officeren, visade kungens brev och inväntade vidare order. Han krävde att få åhöra befälhavarnas svar, det visade sig att de beslutat låta trupperna vara kvar i Karlstad. Detta beslut var daterat efter Halfvards avfärd från Stockholm. Han noterade denna viktiga information i sin bok och gav sig av.

När han närmade sig norska gränsen fick han tag i en svensk uniform och klädde sig som en svensk soldat, detta för att lättare komma igenom gränslinjerna. Han höll sig undan de trafikerade vägarna och färdades genom skogarna västerut. Han kom till en älv som han inte kunde komma över utan hjälp. Kanterna var alltför höga och branta så han fick ta till sina kunskaper som timmerman för att komma ner. Han tillverkade en stege av slånor, lång nog att komma ner och stark nog att hålla för hans tyngd. När han väl säkrat stegen och skulle klättra ner blev han glad över att se en båt komma nedför älven. Det visade sig vara en äldre norsk kvinna som fraktade hembryggd dricka, ämnad för norska soldater som till Halfvards glädje och lättnad var stationerade längre norrut på andra sidan älven. Efter att ha utväxlad sedvanliga hälsningar undrade kvinnan vem han var och av vilken anledning han var där. Halfvard svarade att han deserterat från den svenska armén för att ansluta sig till norrmännen, och lovade henne en rundlig betalning om hon kunde ta honom över till andra sidan. Detta lovade hon. Hon rodde över till kanten och såg till sin förvåning honom komma klattrande ner för sin egentillverkade stege. Väl i båten ville han köpa lite av hennes dricka, hon sa dock att han måste vänta tills de kommit till den norska förläggningen men lovade honom att han skulle få den första drinken. För detta löfte gav han kvinnan ett norskt mynt. När de närmade sig andra sidan insåg Halfvard att han inte kunde riskera att bli upptäckt och infångad. Han tog till sin medfödda kvicktänkhets och slughet. Han låtsades bli kraftigt illamående och bad henne att släppa iland honom så att han kunde uträtta sina behov. Han bad henne vänta tills han kom tillbaka, även om det kunde ta en stund. Det lovade hon mot ytterligare ett mynt som betalning. Så fort han kommit land kunde han, i skydd av skogen, lämna kvinnan vid älven och skyndsamt bege sig iväg, undvikande de fientliga linjerna. Han kom fram till den kungliga förläggningen i Christiania och kunde lämna över det viktiga meddelandet som oroligt inväntats av kungen. Kungen läste igenom meddelandet och utbrast: ”Ärad vare Gud, jag ser att vi kommer att få hjälp, och sålunda ge oss iväg i triumf!” ”Ers majestät” sa Halfvard, ”om det är vad brevet säger måste jag meddela att det inte alls är sanningen” ”Hur kan ni säga så?” frågade kungen. Halfvard tog fram sin anteckningsbok och visade sina anteckningar från Karlstad, berättade vad han hört sägas, inklusive datum och tider. Förvirrad av dessa avslöjande vände sig kungen till general Dahlfelt: ”Kan vi lita på denne man i allt detta?” Generalen svarade: ”Halfvard kan mycket väl ljuga för fienden, men han ljuger inte för vår konung” (General Dahlfelt och Halfvard hade växt upp tillsammans och var vänner från barndomen).

Detta omvälvande men ovedersägliga avslöjande om förräderiet från makthavarna i Sverige, så som Halfvard bevisat, tvingade kungen att ändra sina planer. Han beslöt dock att bli kvar i Christiania för ytterligare en tid. Under tiden sökte Halfvard tillåtelse att återvända hem för att ta i tu med sina sysslor där. Till detta replikerade kungen: ”Ni har hittills under ert arbete i vår tjänst haft stor tur och lycka. För eller senare kommer ni dock tvivelsutan att mötas av olycka. Stanna här hos oss, tills vi kan erbjuda eskort som garanterar att ni kommer hem i säkerhet” Eftersom Halfvard ändå insisterade lät kungen honom ge sig av, efter att ha haft följande diskussion med general Dahlfelt: ”Vad kan vi göra för denne man som belöning för hans trogna tjänst? Finns det lämplig mark, ägd av kronan, i hans grannskap som kunde vara lämplig för honom?” ”Ullerud, i samma landskap” svarade generalen.

Härvid avbröt Halfvard konversationen: ”Om Ers Majestät har en sådan vänlighet i tankarna för mig så låt mig bli kvar i Klevmarken, där är jag född och där föddes även min far” ”Klevmarken”, sade generalen, ”är länsmannens bostad, och dessutom bara ett halvt

mantal, medan Ullerud är ett helt mantal” ”Ändock”, sade Halfvard, ”låt länsmannen få Ullerud och låt mig stanna där jag är känd och känner mig hemma”
”När man erbjuder denne man ett helt bröd”, sade kungen” ber han bara att få ett halvt. Ge honom Klevmarken som gåva och låt länsmannen flytta till Ullerud”

När gåvobrevet var klart sade kungen: ”Det är närmast oundvikligt att du under din färd mot hemmet blir fångad av fienden och av den anledningen får du inte ta dig gåvobrevet. Det skulle utan tvekan vara fatalt för dig om det påträffades i din ägo. I stället får du detta skriftliga bevis på ditt ägande av Klevmarken. Visa nu att du kan skydda detta lika väl som dig själv. Farväl och må Gud välsigne dig”

Halfvard fick ett certifikat som intygade hans ägandeskap efter gåvan, skrivet på ett litet papper som var lätt att dölja.

Efter att överlämnat såväl konungen som sig själv i Guds skydd påbörjade Halfvard sin resa mot hemmet. Men vad hände? Vid Fredrikshald blev han arresterad, misstänkt att vara spion i svenske kungens tjänst, och fördd till det norska högkvarteret. Här blev han grundligt förhörd och hans kläder blev genomsökta samt hans skor sönderskurna i sökandet efter bevis. Det lilla papperet blev dock inte funnet, väl gömt på hans kropp, i annat fall hade detta med säkerhet kostat honom livet. Han blev slutligen släppt och kunde så småningom återvända hem i säkerhet.

Kvällen den 26 juni, efter Halfvards återkomst från Christiania, anlände helt oförberett kungen och hans följe på 12 officerare, alla beridna, till Klevmarken. Dordi, Halfvards hustru, var på gårdsplanen när de kom ridande. Kungen hälsade henne vid namn och undrade om Halfvard var hemma. ”Ja”, svarade hon, ”han kom hem för ett kort tag sedan och sover, vilar upp sig efter sin långa resa”. Under tiden kom Halfvard, väckt av uppståndelsen på gårdsplanen, ut. Han blev förvånad men glad att återse konungen så snart. Kungen hade kommit till Klevmarken för att försäkra sig om att Halfvard kommit hem i säkerhet. Kungen var mycket intresserad av att få höra om hur Halfvard blivit fångad och fängslad i Fredrikshald, och han var också mycket tillfreds att Halfvard lyckats gömma och sålunda få med sig det ovärderliga lilla papperet hem.

Det kungliga sällskapet stannade över natten och gav sig iväg följande morgon, med Halfvard som vägvisare till nästa bivack. Detta var Halfvards sista tjänst för kungen och, som det skulle visa sig, deras sista farväl.

Vid denna tidpunkt var Halfvard 44 år gammal. Han var gift med Dordi Jonsdotter och hade sex barn; fem söner och en dotter. Han var en mycket respektabel man med starka karaktärsdrag och åtnjöt stor respekt var helst han kom. Han var jordbrukare genom arv; stark, arbetsam, uppfinningsrik, ärlig och pålitlig. Han hade en stark humoristisk ådra liksom ett gott och hjärtligt humör. Dessa hans kvaliteter och karaktärsdrag gav underlag för hans vänskap med monarken.

Klevmarken var ett utsträckt område, jämförbart i storlek med några av US National Forests, och ägdes av den svenska kronan. Ytan motsvarade ca 500 000 acres. Beläget mellan sjön Stora Lee och den norska gränsen, omkring 10 miles från kyrkan i Ed, i landskapet Dalsland. Det var denna egendom som Halfvard fick som kunglig gåva som belöning för värdefulla tjänster. Klevmarken var länsmansbostad, och arrenderades av Halfvard, liksom han far gjorde före honom. Nu var Halfvard ensam ägare. Med tiden delades egendomen upp mellan hans barn och sedan ytterligare i efterföljande generationer. Engelbrecht, yngste sonen, gift med Eli Jansdotter, bebodde gården efter Halfvards död. Han köpte ut systemen och en av sina bröders andelar. Gården övergick så i dottern Marias (gift med Sven Asmundsson) ägo, för att så ägas av deras son Andreas, gift med Maria Svensdotter. Sedan delades den mellan deras två barn, Johanna (gift med Jon Johansson, och Sven Magnus Andreasson (vår farfar), gift med Katarina Andersdotter. Dessa två familjer ägde och bebodde gården fram till

1870, då farfar sålde sin andel (100 000 acres) och emigrerade till Amerika. Klevmarken har nu varit i vår släkts ägo i 220 år. Många föremål med stort historiskt intresse, kvarlåtenskap efter de händelser som skildrats här, fanns bevarat i det gamla hemmet i Klevmarken. Kungen gjorde flera besök och vid ett tillfälle var Klevmarken hans högkvarter. En brand ödelade huset på nyårsafton 1892 och alla föremål och annat av intresse gick förlorat. Ett nytt och modernare hus står nu på platsen. Ett minnesmonument över kung Carl XII har rests på gården av historieintresserade medborgare, och den svenska flaggan vajar fortfarande över den gamla gården.

Det ursprungliga gåvobrevet är ett intressant dokument. Det mäter omkring 8 x 12 inches och är skrivet på båda sidor, tämligt tydligt och distinkt trots sin ålder. Det är daterat 9 april 1716, i Christiania. Det kungliga sigillet är väl bevarat, och kungens signatur "Carolus" är också tydligt läsbar. Dokumentet gäller Halfvard och hans efterkommande ättlingar att gälla "för evigt och alltid", dock så länge vederbörliga skatter betalades. Gåvobrevet förvarades av folket på gården. När farfar Andreasson sålt sin andel och förberedde sin flytt till Amerika var det mycket nära att dokumentet blev förstört och försvunnet för alltid. Han gick igenom gamla papper och beslöt att detta dokument inte skulle vara till någon nytta i Amerika. Han skulle just slänga det i brasan när min far, då 16 år gammal, bad att få behålla det. Det fick han, och dokumentet följde så med till Amerika. Min far förvarade det i sitt hem i Rock Island, Illinois, men tyckte det var svårt att ta hand om, då det började visa tecken på tidens tand. Det fanns ett museum i anslutning till Augusta College, där togs dokumentet omhand tills far skulle kunna förvara det på ett säkert sätt.

En dag berättade far om brevet och sa att han antog att det fortfarande skulle finnas på museet. Jag blev både nyfiken och intresserad, och föreslog att han skulle skriva till museet och fråga om han kunde återfå brevet. Det verkade tämligen osäkert eftersom det gått mer än 40 år sedan brevet lämnats in och det kunde kanske bli svårt att fastslå vem som ägde det. Trots detta, far skickade ett brev. Då visade det sig att President of Augusta College vid den tiden varit elev i min fars söndagsskola i Kansas och kom ihåg namnet Emanuel Swenson. Den följande korrespondensen resulterade i att far fick tillbaka det sedan länge saknade dokumentet.

Far ramade omsorgsfullt in gåvobrevet med glas på båda sidor så att det kan ses och läsas utan att beröras. Det visar tecken på 220 års hanterande, har klarat sig undan att brännas fyra gånger och finns nu i min ägo. Dokumentets värde i dag är enbart historiskt men ändå unikt.

Med denna introduktion till våra förfäders tidiga historia ska jag nu fortsätta med genealogin. Det finns många karaktärer och intressanta personer längs vår släktlinje, inte minst i de tidigare generationerna. Någon gång ska förhoppningsvis någon intresserad lägga tid och engagemang till att ge dessa våra föregångare deras välförtjänta eftermäle och respekt för deras insatser. Här har jag ingen större ambition än att upprätta vårt släktträd, från vår äldsta kända förfader till nutida generation, inkluderande tillgängliga datum och tider. Detta i hopp om att det ska vara ett i framtiden användbart arbete.

Av naturliga orsaker börjar vi med Halfvard Bryngelsson. Det har varit den gängse regeln, mest eftersom det är mer enkelt än korrekt. Vår äldsta kända anfader är egentligen Halfvards far, som bodde i Klevmarken större delen av sitt liv. Hans namn var Bryngel Andersson. ""

Karl J. Swensson
Portland, Oregon
1936

Ungdomsminnen nedtecknade av William Nelson

och återberättade av Anders Klevmarken

Min farbror William Nelson (bilden t v) var född i Tösse 1899. Nästan 24 år gammal emigrerade han till USA den 24 februari 1923 på fartyget Drottningholm och blev amerikansk medborgare 1929. Vid ett tillfälle när han var på besök i Sverige bad jag honom att nedteckna upplevelser från sin barndom och ungdom, vilket han gjorde. I Släktföreningsnytt 1995 och 2014 lät jag återge några av min farbrors berättelser. Här följer ytterligare ett par:

Anna Kajsa på Kasa

Enligt skvallret som gick, lär Kajsa ha varit gift i många år, men hela tiden säkrad i skinnbyxor med lås, innan hennes gubbe slutligen fann plagget på tvättlinan en ovanligt varm sommardag. Följden blev Johan på Kasa.

Kajsa var känd som en duktig arbetskvinna, uppe tidigt och sent. Jag vet ej om det var sant att hon även drog plog och harv, men nog jobbade hon med dessa. På den tiden ansågs man inte arbetsam, om man inte hade havren i jorden den 28 april och ”trädat” plöjt, gödslat och plöjt och harvat ännu en gång fast djupare. Sedan sått råg eller vintervete i mitten av september – mjölkat korna tre gånger dagligen – grävt diken på lediga stunder plus allt annat som hör jordbruk och hushåll till. Om där ej fanns häst fick det gå utan. Kanske en kossa fick göra tjänst som dragare.

Gustavsson på Torpane

Gustavsson på Torpane fick troligen smeknamnet ”Goder” därför att han lär ha varit mycket sparsam, dock ej till den grad att han nekade skriva på en växel när en vän t ex vår Far var i nöd. De gånger jag kom med en, på pappas vägnar, skrev han sitt namn prydligt med gåspenna, eller kanske med skaftet på en tuppfejäder. Sedan torkade han av bläcket i håret samtidigt som han log förnöjt.

Sverigebesök till föräldrarnas guldbryllup

Den 13 november 1934 firade våra föräldrar guldbryllup. Denne ”skribler” William

övertäckade då från USA. Vid denna tid fanns en liten handelsbod i den bostad, som moster Soffi bebott, som innehades en gammal f d gårdsfarihandlare Eriksson. Innan jag visade mig i "Slängom" ville jag köpa cigarrer till pappa, så jag smet in till Erikssons. Där satt en man, som när han hörde min röst sade: "När kom William hem från Amerika?" Mannen var Gustavsson på Torpane, då totalt blind. Han hade sett och hört mig senast för elva år sedan, då han ännu ej blivit blind. Ingen visste ännu att jag kommit hem från USA, men han gjorde det först.

Anm. Guldbrylllopet firades 1934 i Anders och Anna Nilssons hem "Gamla Slängom" med hela familjen närvarande, se fotografiet nedan.

Sittande Anna och Anders Nilsson, Alfa, Anna-Britta i knät på Henny. Stående: Nils, William, Kerstin, Sigurd, Sigrid, Charles, Elsa, Karin, Axel, Lilly och Gotthard.

Prästen som for ut på isen

I början av 20-talet jobbade jag i en stad i Wisconsin. En söndagskväll sutto vi som vanligt om sommaren, ute på gården och drog skrönor. Frågan om varför vi lämnat våra hemländer kom allt som oftast upp. Här var bland oss en man från Värmland, en stöttepelare i Norska Luterska kyrkan och religiös kan tänkas. Hans berättelse löd sålunda:

Jag arbetade på en prästgård, vackert belägen på en höjd med trädgård och en sjö nedanför gården. Seden trogen hade vi släpat ut kogsösk till en åker på lördagen. På kvällarna brukade vi hälsa på pigorna i det stora köket. När det blev oanständigt sent, visade sig kyrkoherden med klart besked: "Ut!" Den här lördagskvällen skulle vi fixa honom. Sagt och gjort, gödselsladden backades upp till köksdörren. En av oss gömde sig i köket, medan de övriga väsnades utanför. In i köket kom prästen rasande men klädd endast i en lång nattskjorta och en toppluva. Dörren ut stod på glänt och dit rusade nådig pastorn. Den gömda drängen gav honom en liten knuff, och ut genom dörren och in i sladden hamnade vår själsörjare. Pojkarna gav sladden fart, men det bar sig ej bättre än att sladden tog en sväng nedåt sjön och satte ännu högre fart. Värre ändå, prästen skrek och jämrade sig långt ut på isen. Stackaren frös om fötterna. Det var en syn att se, ty det var klart och månsken och skjortan stod ut i luften som ett segel. Efteråt blev det rättgång, och jag gav mig iväg hit till Amerika.

Minnen från andra världskriget

av Ingegerd Strutz

Tyskarna gick in Norge 9 april 1940, när jag gick i andra klass i skolan.

Mitt första minne av kriget var när vi som vanligt kom till skolan med skolbilen och hela skolan var full av militärer. Vi fick plocka ur skolbänkarna och skolbilen kom och hämtade oss och körde oss hem igen.

Vy mot stationsområdet någon gång under beredskapstiden

Hur länge det dröjde innan det blev skola igen minns jag inte, någon gång fram på hösten, tror jag. Då var det ordnat med skolsalar ute i Ed. Jag och min klass gick i gamla fotoateljén, som låg ovanför järnvägsbron. Bensin till skolbilen fanns inte längre att få tag på, så vi fick åka hästskjuts morgon och eftermiddag. Jag kan inte minnas hur länge vi gjorde det, men efter ett tag blev det gengasbil som skolskjuts. Överallt längs vägarna låg det askhögar, där man hade fyllt på med nytt kol till bilen och lämnat askan kvar.

När vi började tredje klass kom vi till museet, där vi gick hela året. Efter ett tag fick vi tillbaka skolan, då militären hade byggt förläggningar på flera ställen.

På radion uppmanade de alla som bodde i gränstrakterna att om fienden kom och vi blev tvungna att hastigt ge oss av, skulle vi släppa djuren i ladugården lösa, men hålla dörrarna stängda. Vi blev också uppmanade att plocka iordning pengar och värdepapper i ett kuvert, färdigt att ta med, om vi skulle behöva ge oss av. När jag såg pappa sitta vid chiffonjén och plocka ihop viktiga papper, sprang jag snabbt ut till lekstugan och plockade ihop mina viktigaste saker. Det blev flera kartonger!

När tyskarna bombade i Halden, kunde vi höra det inomhus på Liden. På Kashögen och Nedkaserna, som ligger högt, såg de flammor på himlen, när bomberna föll.

Vi fick order om att hänga mörka filter för fönstren och ha tända så lite ljus som möjligt. Om ett tyskt plan tog fel på var gränsen gick och såg ljus, kunde lätt en bomb ha fallit.

En mörk och regning kväll, som jag aldrig glömmer, när vi alla hade lagt oss, kom en bil körande. Det knackade på dörren och in kom två eller tre män. En av dem var Axel Ågren, som var chaufför, och de andra var nog polismän. De hämtade med pappa för att gå civilvakt

vid gränsen, men först skulle han följa dem till Orre för att hämta Gustav Karlsson. Därefter fick de gå direkt till gränsen. Den enda utrustning de fick var en pistol av något slag. Min morbror Arvid Arvidsson i Nedstugan åkte inte ut. Han skulle vara kvar och se till att allt fungerade som det skulle i hemmen.

Hur ofta pappa kom hem under tiden han gick vakt vid gränsen minns jag inte, men det var inte många gånger. Jag minns dock en gång som han kom och gick direkt ut i ladugården och pratade med mamma och sedan försvann igen, utan att komma in. Han hade nog smitit från sin vakt för att kolla hur allt var hemma. Pappa gick kvar på sin vakt hela sommaren och en bit in på hösten. Då var det nog ordnat med militärbevakning. Lönen för en civilvakt var bra, 10 kronor om dagen.

Hemma på Liden

Vi bodde mellan två stora militärförläggningar, en förläggning i Klevmarken och en på Strands gård. Förläggningen i Klevmarken låg på ett stort område, med den största byggnaden på andra sidan vägen, strax ovanför infartsvägen till Oppstugan. Det var det en stor byggnad med kök, matsal och marketenteri. Hörnstenarna står fortfarande kvar. Det fanns även ett litet murat hus, som fungerade som kylskåp, med hjälp av sågspån och is.

Ladugården (nu riven), barack från beredskapstiden (riven) och magasinet vid Uppstugan
1944

Jag och min yngre broder Algon letade tomflaskor vid vägkanten ibland, som han cyklade fram till marketenteriet och sålde och köpte dricka och godis för pengarna. Jag var för blyg och vågade mig inte fram, utan väntade på avstånd.

Det fanns baracker längs vägen upp till Ekebackstjärnet. I stora rummet i Oppstugan var det expedition, så hela familjen fick bara kök och lillkammaren att bo i. I Nedstugan tror jag att det fanns telefon, men det är jag inte helt säker på. I Kleven, där Amalia, 'Malla i Kleva' bodde med sin dotter Beda och son Fritiof, hade läkaren ett rum.

Under en av de kallaste vintrarna, -40 grader, var det en stor vintermanöver. Jag tror detta kan ha varit vintern 1942. Denna var förlagd till Liden. Vi fick alla tränga ihop oss i det minsta rummet. Resten la de beslag på under ett dygn. Det var ett långt led med hästar bundna mellan stugan och ladugården. De hade tjocka filtar på sig, men det måste nog ha varit kallt för dem iallafall.

Huset på gården var byggt någon gång mellan 1880 och 1885 och hade en mycket stor, tjock mur byggd av gråsten, med kakelugnar i alla rum. Det var som sagt var en mycket kall vinter och militären eldade hårt i alla ugnar. Pappa var rädd att den gamla muren skulle spricka av allt eldade, så han gick brandvakt hela natten. Fram på morgonen kom han in till oss och hade väl tänkt att få lägga sig en stund. Då blev det plötsligt rop och väsen utanför och någon ryckte upp dörren och sa att vi skulle ut. Pappa gav svar på detta, men om vi tar bort svordomarna sa han ingenting.

Sedan var det sommarmanöver. Vilket år minns jag inte, men även denna förlagd till Liden. Det stod kanoner uppställda nere vid mossen mitt emot uppfartsvägen till Liden. Vi fick inte vara hemma, eftersom de var rädda för rikoschetter. Hästarna som dragit kanonerna var bundna nedanför Lunnebo och där fick vi också vara under manövern.

Det var mycket varmt den sommaren. Kanonerna var nog riktade i syd-väst mot en skogskulle, där det tog eld, så sedan fick det gås eldvakt där hela sommaren. Efter det fick platsen namnet Bränna och heter väl så än i dag.

Detta är lite spridda minnen jag har från andra världskriget. På bara en dag var allt förändrat, militär överallt, men som med det mesta vande man sig snart och även detta blev vardag.

Några anteckningar från Klevmarkshorisonten

av Per Erik Kvarnström

Klevmarken gör skäl för sitt namn i det att naturen präglas av de många åsarna som löper i nord syd och de mellan åsarna liggande klyftorna och dalarna vilket försvårar framkomligheten. Området är därtill till stor del en sydlig vildmark påminnande mer om mer nordligt belägna områden. Men Klevmarken är inte enbart ödemark och övergivna bosättningar utan här sker en hel del verksamhet förutom den skogsavverkning som hela tiden fortgår.

Husrenoveringar:

Huvudgården *Uppstugan* är så gott som färdigrenoverad. Boningshuset och det s.k. magasinet har fått ny utvändig panel och en del fönster är utbytta eller renoverade. Vatten och avlopp är indraget med därtill tillhörande standardförbättringar och bekvämligheter. Det är de nuvarande ägarna, systrarna Helena och Kristina Strutz, som genomför detta. Systrarna är dottersondöttrar till Johan Alfred Johannesson (1849-1922) och Maja Katarina Jansdotter (1859-1931) som bodde på gården fram till sina dödsfall.

Framnäs huset bredvid gården Nedkasene har bytt ägare i och med att Ingalill Telskog har trätt till. Även här har stora arbeten utförts såväl utomhus som inomhus. Ingalill är dotterdotterdotter till Georg Strutz som flyttade huset från gården Lövås i början av 60-talet och brorsdotterdotterdotter till syskonen Beda och Fritjof Strutz som flyttade in i huset efter att ha brukat gården Kleven tidigare.

Katthultet. Efter att tidigare hyresgästen flyttat har ägarna Carl-Göran och Karin Strutz gjort en genomgripande upprustning av torpet som inneburit en väsentlig standardhöjning. Tilläggas kan att de fastigheter som bebos året runt och även sommarstugorna är välskötta och i gott skick.

Vandringsleder: Klevmarken kan nu nås på vandringsleder både från Rävmarken (Tresticklan) och Dalshögen genom att ny vandringsled från Dalshögen förbi Töftsjön och över Heråälva vid Bastedalen har anlagts. Bron över älven är välbyggd kunde jag konstatera när jag var där i höstas. Mer om detta i artikel som följer.

Mellanårsträffen:

Med inriktning mot de yngre generationerna genomförde vi en välbesökt mellanårsträff den 27/7. Vi var 49 släktingar mellan 1 och 94 år som samlades vid Oppstugan där vi möttes av Halfvard Bryngelsson i skepnad av Lars-Anders Hermansson. Sen åkte vidare in i skogarna. Carl-Göran och Karin hade förberett med både mat, korv och bröd, och tipspromenad för ung som för gammal. Promenaden ledde fram till ”Skams fägata”. En trolldom förkastningsspricka där det var gömt godispåsar för de yngre deltagarna. Träffen var lyckad och speciellt glädjande var att så många yngre deltog. Kanske var det den släktträff som har haft lägst medelålder någonsin.

Torpvandringar:

Några vandringar har det blivit. Kanske inte riktigt så många som jag hoppats på men hur som helst. Lars och Annette Tång och undertecknad började i April med att gå till Borgolhemmanet. Lars och Annette höll med mig och Carl-Göran Strutz, som var där ifjol, om att bosättningen knappast kan ha legat där stolpen från torpinventeringen anger. Personligen tror jag att bostället legat längre öster ut, mellan Lövås och Korsvattnet och inte som angetts vid myren nordväst ”Skams fägata”.

Lite senare på våren gjorde samma trio nu förstärkt av Carl-Göran som vägvisare en tur från vägen till Dalarne över Lövås till Svartkusdalen, Åsen och Alekas. Vi passerade mellan Lövås och Svartkusdalen det vackra Kattjärn. Ett nästan cirkelrunt tjärn omgivet av storskog. Man nästan förväntar sig att se Tuvstarr sittande vid stranden och spegla sig i det svarta vattnet. Terrängen här var inte lättframkomlig. Upp och ner, se upp för fallna träd, gropar och tuvor. Rasten vi tog vid trappstenen vid Svartkusdal var välbehövlig. Väl framme vid Alekas kunde jag konstatera att vi inte gått mer än 3,5 kilometer. I kroppen kändes det som en mil.

En sista vandring skall redovisas. Strax före jul tog sig syskonen Carl-Göran, Helena och Kristina tillsammans med Carl-Görans son Johan och Johans fru Ann-Katrin för att gå sträckan från vägskalet ner till Nedkasene över Borgalemon fortsatt vägen förbi Kleva och in på vägen till Dalarna. Där en skogsväg går in mot Lövås tog de av för att nå denna ödegård. Efter fikarasten gick promenaden vidare ner mot tidigare nämnda Kattjärn för att sedan ta söderut över den gamla vägen över Åsarna. De tog sig en titt på lämningarna av torpet Åsen för att sedan gå förbi Alekas, Nedkasene och Framnäs tillbaka till utgångspunkten.

Annette, Lars och Carl-Göran vid Svartkusdalen

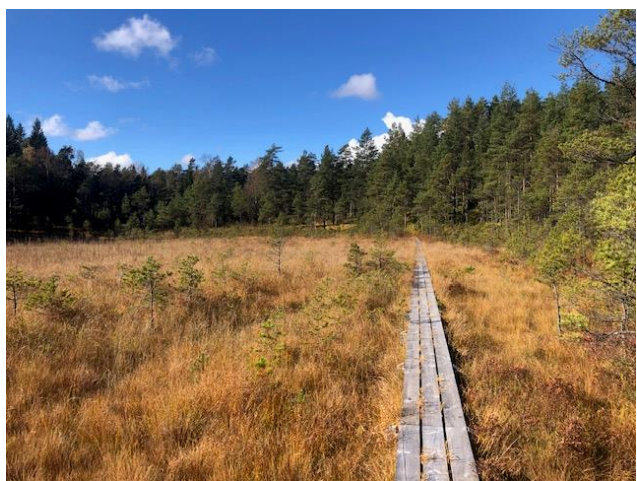
Kristina och Helena vid Lövås

Bron över Heråälva av Per Erik Kvarnström

Någon berättade att en bro har byggts över Heråälva vid Bastedalen. Det var nog Christer i Klevmarken förresten som nämnde det.

Det har varit fint höstväder nu några dagar men jag har hela tiden varit upptagen av än det ena än det andra men idag fjärde oktober tog jag mig iväg till slut. Bilen ställde jag vid Lämmemossen och gick sen spången över mossen västerut. Det var stilla, det var tyst. Färgerna var grönt och gult och himlen var blå. Ingen vind.

Jag var ensam, det var tyst. Starrgräset på väg från grönt mot gult var stilla. När jag kom in i skogen efter mossen hördes inget sus från tall och gran, inget prassel från de enstaka lövträden. Bara mina egna steg och ibland ett klick när min mässingsskodda stav träffade en sten eller berghäll.

Uppifrån en höjd ser jag det första av älven som en mörk linje mot det gula. Längre bort, på andra sidan maden stiger åsarna igen. Grangrönt och grått där berggrunden går i dagen. Dit har jag tänkt mig men först skall jag fram till den gamla gården vid sluttningen ner mot älven.

Jag går förbi stigen som leder till bron, men det vet jag inte då. Ser inte de röda markeringarna på träden till vänster som markerar leden. Bara en död grå gran och markeringarna rakt fram på stigen mot Bastedalen. Jag är helt inställd på att leden till Dals Högen viker av vid stugan.

Det första jag ser är taket. Nytt, vackert lysande dyker det upp bakom den sista backen. Till höger ser jag en stenmur och grunden till vad jag antar varit fähuset. Faktiskt finns det också kvar några stockar av byggnaden. Kanske ändå inte så konstigt. Lars-Anders på Rinnane kände två bröder som växte upp här. Det måste ha varit på 1930-40 talet. Nej förresten, det kan ju ha varit tidigare ändå. Bostället övergavs enligt uppgift 1946.

Jag sätter mig på en bänk och ögonen söker sig självklart ner mot maden och älven. Fortfarande endast synlig som en mörk slingrande linje mot mossan och gräset. En något märklig tanke dyker upp. Jag vill övernatta i stugan. Stanna kvar. Allt är så fridfullt, tryggt, kravlöst. Tanken är trevlig men jag skulle nog ha ångrat mig när det blivit mörkt. Och jag varit alldeles ensam.

Istället reser jag mig och försöker hitta stigen till bron. Det finns några alternativ. Väljer bort den vänstra som jag antar bara leder ner till dasset. Tar i stället en som går mer rakt ner för slänten mot älven. En slända lyfter från gräset invid stigen som är knappt synlig. Märkligt. Hursomhelst, jag vandrar på tills jag är nere där marken blir blötare och blötare. Ingen stig kvar men jag viker av mot söder och här är lätt att gå. Slät mossbevuxen mark med glest blåbärsris. Men ... som så ofta i Klevmarken. Vattnet från åsen i öster rinner mot älven och förvandlar min behagliga promenad till ett försiktigt klivande från tuva till tuva i ett vattensjukt förrädiskt starrgräsområde. Nu får jag bra användning för staven. Jag testar bärigheten i tuvorna och slipper så få stövlarna vattenfyllda. När närmaste torkmark lättad men andfådd av ansträngningen.

Det är längre väg till bron än jag föreställt mig men till slut kommer jag fram till leden. Ser de röda markeringarna och är snart framme. Först en rejäl spång, sedan den välbyggda bron och sedan en ny spång över till Töftedalssidan. Mitt på bron stannar jag upp. Här är dalgången bred både ner söderut och upp mot norr. Maden brer ut sig och viker in i landskapet och mitt i ringlar sig älven. I söder ser jag civilisation i form av vindsnurror på Töftefjället men det är långt dit. Under bron rinner vattnet nattsvart men man ser ingen rörelse i det så stilla flyter det.

Efter att ha vilat på bron och undrat om det finns fisk i älven fortsätter jag över spången och når fast mark igen. Leden stiger brant och det är svårt att ta sig upp. Uppe för den första branta stigningen lämnar jag leden som går söderöver och går i stället vidare uppåt mot norr. Tanken är att leta efter torpet Hedbräcka som legat ungefär mitt emot Bastedalen men på dalens östra sida. Åsen är rätt nyss avverkad och resterna av träden som fällts ligger kvar och gör vandringen besvärlig. Jag ger upp ambitionen att leta efter odlingsrösen och husgrunder och sätter mig på en sten och tittar tillbaka över dalgången därnere. Det har börjat blåsa lätt och fler och fler moln syns på himlen men det är bara skönt. Jag är varm efter klättringen uppför åsen. Dags att ta fram termosens för en kaffetår. Den för mig sällsynta insikten att jag inte har någon brådska infinner sig. Jag kan ju faktiskt vara ute hela dagen.

Efter en stunds vila och vederkvickelse (vilket sällsynt sällan använt ord) börjar jag nedstigningen. Mycket försiktigt. Sluttningen, eller snarare branten, är lurig med dolda gropar under ris och gräs. Grenar av fällda träd som nästan verkar vara ute efter att slå krokben för mig men med visst besvär lyckas jag. Jag tar mig ner till bron, över den och följer sedan de röda markeringarna men de och stigen går som åt fel håll. Inte mot Bastedalen som de borde utan snarare slingrar stigen mot öster. Förklaringen ges när jag når fram till stigen från Lämmemossen en bra bit söder om Torpet.

Skall jag gå tillbaka till Bastedalen och äta mina medhavda smörgåsar där eller direkt gå tillbaka mot bilen. Jag bestämmer mig för det senare och är snart tillbaka där jag startade för nästan två timmar sedan. Matpausen blir istället vid Uppstugan. Nedanför minnesstenen finns ett bord med bänkar runt och där sätter jag mig. Tänker på att här växte min mormor upp. Frida född 1886. Tänker på vilka som efter det brukat gården. Tänker på den stora ladugården som stod där det nu växer resliga furor och inser att det var längesedan den försvann.

Vemodet smyger sig på som det så ofta gör. Smyger sig på som eftermiddagens mättnad efter förmiddagens förväntningar och föresatser. Som hösten efter sommaren och som ålderdomen efter, förhoppningsvis, ett rikt liv.

*Lars-Anders på Rinnane och jag satt och pratade om Bastedalen
någon gång här i höstas och då berättade han att han faktiskt hade
känt två bröder som bott på stället. I mitt oförstånd blev jag förvånad
över att detta var möjligt. Med nutidens ögon och värderingar förefaller
möjligheten att bruka en gård som Bastedalen helt orimligt. Det här var vad
Lars-Anders hade att berätta om de två bröderna Henning och Hilding Johansson*

Mon Stompers

av Lars-Ander Hermansson

I den moderna världen, har det blivit modernt att leva omodernt. På engelska kallas det off grid, och visar sig vara att leva utanför elnätet. Alltså att den ström som finns att tillgå måste man producera själv. Det är folk, i huvudsak amerikaner som har kanaler på You Tube, som valt att leva så. De har hundratusentals följare, och symboliserar tydligen den frihet, som folk upptäckt vara nog så värdefull. Det är yngre par, oftast, ibland kommer de från välbärgade jobb på Wall Street.

Men nog om dessa frihetssökare.

Det här skall handla om de som sist bodde på Bastedalen. Främst om de två sönerna Hilding och Henning Johansson, födda 1939 och 1944.

Bastedalen var strået vassare än de amerikanska ställena där folk flyr till ett strömlöst samhälle. För dit fanns det inte ens väg, utan man fick knata och gå genom skogen i cirka fem kilometer. Viss likhet fanns det faktiskt, för Hilding och Hennings far, Otto Johansson, hade varit i Amerika, och till och med slagits för detta frihetens land i första världskriget.

De flyttade från Bastedalen till Mon 1946, då Hilding skulle börja skolan. Otto köpte den gamla affären, och där bosatte sig familjen. Eventuell släktskap, och andra uppgifter överlämnar jag till Gunilla och Per-Erik att bena ut, min vetskap gällande historiska händelser och Klevmarks-släktens förgreningar räcker inte så långt.

Det jag vet är det jag minns av Hilding och Henning. Framför allt Henning, och då hans bilintresse och hans otroliga musikalitet. Det var inte svårt att bli en tidigt tonårings idol när man körde 1966 års Ford Mustang Fastback GT med V8 och fyrväxlad manuell. Mitt intresse för amerikanska bilar var genuint, odiskutabelt och nästan elektriskt, det de som lever off grid saknar. Att han sedan skaffade ytterligare en Ford Mustang, även den en Fastback av 1969 års modell blev nästan svårt för en då något äldre tonåring. Vid något tillfälle lyckades jag få åka med honom till skolan, han jobbade på Mobil, och min granne Tomas var jåkligt bundis med honom, eftersom han umgicks mycket med familjen.

Något senare, när jag själv fått körkort, brukade jag kvista upp till Mon och besöka honom på kvällarna och prata bilar och musik. Han var ingen beundrare av stora raggarbilar, och inte heller den amerikanska populärmusiken. Nå det var Spotnicks som gällde, rena fina gitarr-toner, och Bo Winberg var ledstjärnan. Givetvis hade både han och brodern spelat i orkester, Sten Peders först, det var där de fick namnet Mon Stomper, för Hilding som spelade elbas stampade oupphörligt och nästan i stram givakt takten, och Henning som var ljudspecialist,

och självklart spelade sologitarr, satt med ena knät mot scengolvet i närheten av högtalaren, för att höra att det lät rätt, precis som de stora fantomerna inom instrumentalmusik gjorde, alltså Spotnicks.

Sten Peders uppträdde mycket i Norge, Aspedamen, där det tidigare spelats upp till dans med dragspel, fiol och gitarr. Då kom de elektrifierade Sten Peders och spelade ungdomens musik, det blev succé! Det var i första halvan av sextiotalet, och jag själv var absolut inte deltagande, för jag är född 1960. Men givetvis har jag snappat upp ett och annat av äldre bekanta, och lite av Henning själv, men bara lite, för han var allt annat än skrytsam.

I mitten av sjuttiotalet började Henning i den då sex man stora dansbandsorkestern We Four. Då spelade han klaviatur, vilket han också behärskade. Det blev skivinspelningar och ett ganska stort turnerade runt om i närliggande folkparker, och givetvis marknadsdanserna på Ed!

Han och basisten i We Four var även med och kompade Alvar påappen, alltså Alvar Jakobsson på Shell, när han spelade in två religiösa skivor.

Henning berättade en rolig episod; då Alvar ringde ganska sent på kvällen till en i Töftedal boende taxiägare. Alvar kom väl på sig själv med att han inte borde ringa så sent, och ursäktade sig med att det var för illa att han väckte den andre.

Det är ingen fara, sa taxiägaren, jag skulle ju ändå upp och svara i telefonen.

Henning var ju otroligt musikalisk, och spelade nog det mesta utom trummor, vilket jag själv fuskade med, i något vi stolt kallade orkester. Han kom till vår replokal en gång, han, älskaren av rena fina toner, och vi presterade endast, men ganska nöjda, ett obeskrivligt oväsen.

Hans musikaliska karriär, fick ett sorgligt och ganska snöpligt slut, för när han jobbade på sågen i Bullaren, snubblade han olyckligt och fick högerhanden in i en sågklinga, och skar bort nästan halva handen.

Så var min historia om två bröder från det avlägset liggande Bastedalen. De dog med bara ett par månaders mellanrum. Och vem har påstått att det inte bör finnas musik på det ställe vi alla kommer till en dag.

Sista familjen Bastedalen

av Gunilla Kvarnström

1940 köpte Otto Ivan Johansson (född 1887) och hans fru Margit (född Kristiansen 1906) Bastedalen. De fick söner Hilding (född 1939) och Henning (född 1944). 1946 så sålde de och flyttade till Mon. Jag kan tänka mig att orsaken att de sålde var att Hilding skulle börja skolan, det var långt dit och det fanns ingen väg till Bastedalen.

Margit kom från Norge så jag har inte kunnat se hennes anor. Otto Ivans har jag tittat lite på. Hans far Johan Jonasson var född på Bastedalen 17/7 1834. Familjen hade flyttat dit från Rävmarken. Otto Ivans mor Eleonora Katrina Rapp född 6/12 1846 var dotter till soldaten Johannes Gustavsson Rapp och uppväxt på Stufvelund.

Bilder från mellanårsträffen i Klevmarken

Carl-Göran ordnar med tipspromenaden.

Dags för avprickning av deltagarna

Conny, Ingalill och Samuel

Linneá, Adam och Pelje

Tim, Cecilia, Max och Patrik

Annette, Linda, Tyra, Runa och Andreas

Karin med Kristina och Linneá

Carl-Göran välkomnade deltagarna

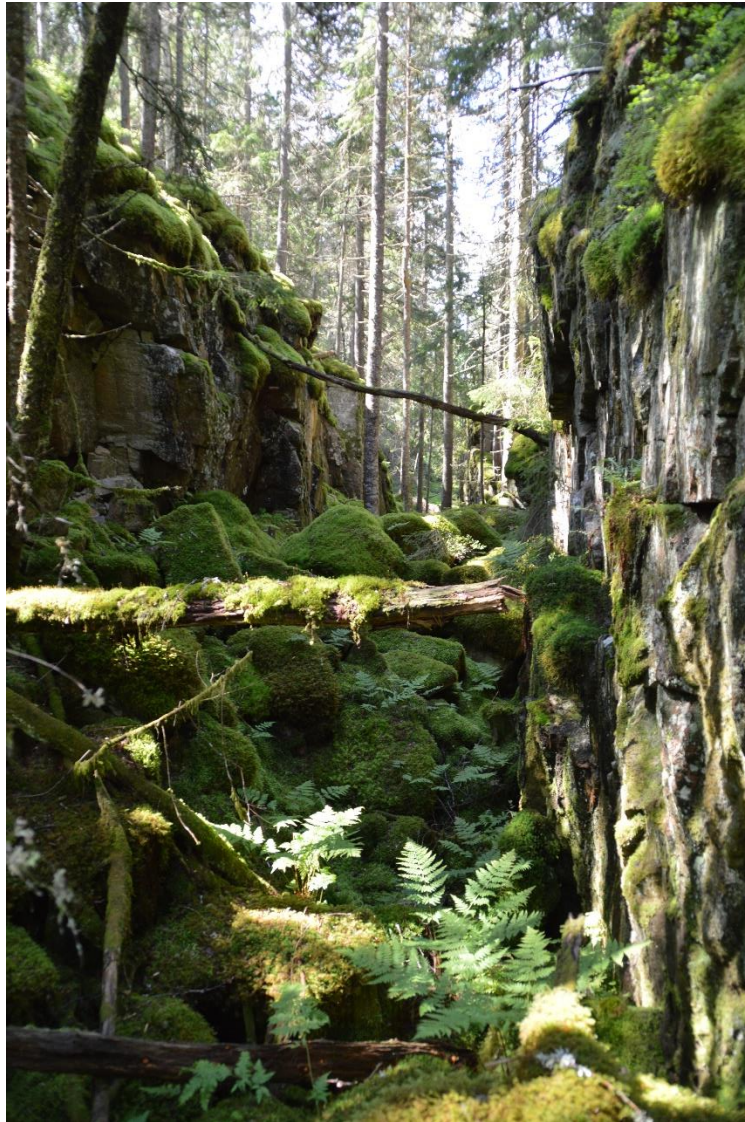

och så dök Halfward upp på trappan.

Vi fick lyssna på vad han hade att berätta innan vi fortsatte till "Skams fägata"

Skamsfägata

Tipspromenad för stora och små

Och trevlig samvaro

Per Erik och Arild pratar om det som varit

liksom Ingegerd och Ingali

Christer och Pernilla njöt i solskenet

liksom Fredrik, Lars-Gunnar och Magdalena

Kristina och Linnéa på filten. Patrik, Ebba, Max, Tim Cecilia och Lars-Anders

Samuel, Conny och Ingall var med

liksom Runa, Linda, Tyra och Andreas

Carl-Göran, Per Erik, Karin och Lars var nöjda med dagen

Styrelse ekonomiansvarig och revisorer i Eskekärr Tomasbol på Dal släktförening 2022-2025

Ledamöter

Lars Tång, Kryddpeppargatan 81 424 53 Angered, 031-3305555
mobil 0313228206 Epost: Lg.taang@outlook.com
Kristina Strutz Kulgränden 3A 115 226 49 Lund, 046 145731
mobil 0739284165, Epost: kstrutz@gmail.com
Arild Engebretson, Örsveien 698 N-1766 Halden, +4769196852
+4791553872 Epost: rolfarilde@gmail.com
Lisa Ohlsson

Ekonomiansvarig och firmatecknare

Karin Strutz

Revisorer Valberedning

Ulf Jobert och Gunilla Kvarnström
Lars Bäckström och Gudrun Foss

Publikationer

Emanuel Bergman: Eskekärr-Tomasbolssläkten på Dal. Ättartavlor
Per-Olov Bergman: Lisa Hansdottersgrenen. Eskekärr-Tomasbolssläkten på Dal
Per-Olov Bergman: Maria-Greta Eriksdottersgrenen. Eskekärr-Tomasbolssläkten på Dal
Per-Olov Bergman: Halvard-Svenssongrenen. Eskekärr-Tomasbolssläkten på Dal
Per-Olov Bergman: Engelbrekt Olssonsgrenen. Eskekärr-Tomasbolssläkten på Dal.
Per-Olov Bergman: Johannes Olssonsgrenen. Eskekärr-Tomasbolssläkten på Dal
Per-Olov Bergman: Kajsa Olsdottersgrenen. Eskekärr-Tomasbolssläkten på Dal.
Per-Olov Bergman: Bergman från Västgöta Dal

Per-Olov Bergman: Beckeman från Dalsland

Per-Olov Bergman: Hesselbom från Dalsland

Per-Olov Bergman: Klevmarkssläktens äldre led.

Johannes Klevenmark: Klevmarkssläkten. Muntlig tradition

Gunnel Kvarnström: Klevmarken. Boställen och ägarförhållanden under nära 300 år

Gunnel Kvarnström: IOGT-Logen 3323 Klippan i Klevmarken

Linda Hubalek: Smör i källan. En historisk dagbok 1868-1888 från svensk-amerika.

Register

Per-Olov Bergman: Register till vigsellängder för samtliga församlingar i Dalsland. Dessa register finns i två utgåvor i tryckt form, den första går fram till vigslarna år 1860 och den andra är en uppdatering som går till vigslarna år 1930. Den förra utgåvan omfattar drygt 40 band och den senare 15 band. Beställning av skrifter

Den som önskar beställa en skrift kan vända sig till Per Erik Kvarnström, Tössbolevägen 1, 668 32 Ed, email pererikkvarnstrom@gmail.com. Med undantag för överupplaga i lager gäller principen ”print on demand”. Priserna på skrifterna är 150 kronor och uppåt beroende på storlek och utförande.

Medlemsavgifter

Enskild medlems treårsavgift 200 kr

Familjs treårsavgift 300 kr

Ständigt medlemskap 1000 kr

Med familj avses personer som bor tillsammans i samma hushåll.

Betalning kan ske till föreningens till bankkonto 7551-13-96885

Vid betalning från utlandet är kontot IBAN: SE76 80000 0000 755 1 139 6885 BIC: SWEDSESS.

OBS! Tänk på att noga ange vem betalningen gäller, så att vi kan identifiera betalningarna! De som väljer att betala familjeavgift bör ange alla familjemedlemmar, som avgiften avser. (Räcker inte utrymmet till på betalningen skriv familjenamnet och komplettera med ett e-postmeddelande eller postmeddelande till Karin Strutz Eds-Strand Liden 1 668 91 Ed, e-postadress strutzkarin@hotmail.com)
